

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFØRENINGER.

Nr. 7.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 12. Februar 1893.

VI. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Kvindens kommunale Valgret i København.

Et Lovforslag om Borgerrepræsentantvalgene i København blev den 6. Februar d. A. fremsat af Indenrigsminister Ingerslev i Folketinget.

Kvindens Valgret „glimrer ved sin Fraværelse“ i dette Forslag.

Spor af den findes kun i et Par Bilag, som ledsager Lovforslaget.

Det første er en Skrivelse af 10. Oktober 1892 fra Københavns Magistrat til Borgerrepræsentationen. Deri læses bl. a.:

„4. Kvinder. Antallet af skattepligtige Kvinder i København er for Tiden omtrent 5,300, af hvilke imidlertid forskellige vilde fragaa paa Grund af Alder, Afhængighed af andre o. s. v. Hvorledes man vilde bestemme Betingelserne for Valgretten, er selvfølgelig tvivlsomt. Det vilde under alle Omstændigheder ikke komme til at dreje sig om saa saare mange. Af Hensyn til disse at begynde noget nyt for Københavns Kommunes vedkommende kan ikke tilraades, og det saa meget mindre, som det vist nok maa erkendes, at hvis Forandringen skulde gøres, vilde det være naturligt at begynde dermed paa Landet, hvor den vilde være af større Betydning og lettere at gennemføre.“

Det andet Bilag er en Skrivelse af 24. December 1892 fra Københavns Borgerrepræsentanter til Magistraten. Efter at have udtalt sig om de Punkter, man anser for „de betydningsfuldeste“, fortsættes saaledes: „Tilbage staar en Række af Spørgsmaal, saasom . . . Kvindens Valgret . . . , der ikke er uvigtige“ [!], „men om hvilke . . . man i det væsentlige desangaaende kan hen-

holde sig til Udtalelserne i Magistratens Skrivelse.“

Saa mange er Ordene — ikke mange! Men flere er de Betragtninger, enhver med Følelse af Retfærdighed imod Kvinden maa føle sig kaldet til at anstille over disse faa Ord. Man kan næsten sige, at Betragtningerne gør sig selv.

F. B.

„Magdalene“ virker.

I Tirsdags stod en Artikel i „Politiken“ om faldne Kvinder, som vi Kvinder, der arbejder for Kvindens Ret som Menneske, ikke kan andet end glæde os over, og om vi end kan sige, at Grunden til et saadant Omslag i vore Dagblade er, at der er Foraars i Luften for Kvindesagen, saa er vi dog tilbøjelige til at tro, at Gustav Esmanns Stykke „Magdalene“ har en væsentlig Del i den offentlige Menings forandrede Syn paa Samfundsmoralen. Man tænke sig, hvor mange Aar Foreningen for den lovbeskyttede Usædelighed har arbejdet under megen Misforstaaelse og Haan, ligesom man vil erindre, hvilken Latter det vakte i Befolkningen, da Frk. Elisabeth Grundtvig kom frem med sit „Sædelige Lighedskrav“, hvor Bladene vævede Spalte op og Spalte ned om „rene Mandfolk“, og endelig, hvorledes „Hvad vi vil“ Kvinder blev sat i Gabestokken i Blade og i Revuer til Skræk og Advarsel for de søde kvindelige Væsener, der lydig gik i Brudeseng og i Prostitutionens Arme, alt efter som de umyndige Væseners økonomiske Kaar bød dem, og Samfundsmoralen gav dem sin pavelige Salvelse og Absolution. Og hvad var det saa, alle disse Kvinder kæmpede for, andet end det ene: **Samme Moral for Mænd som for Kvinder!** Det var Ret for Kvinderne til at arbejde paa en hæderlig Maade, Ret til som Mændene at skaffe sig selvstændigt Erhverv, Ret til at anvende deres Evner og Begavelse i Samfundets Tjeneste, saa at de frivilligt kunde hengive sig

i et Ægteskab, hvor der var Sympati, og ikke være tvungen til at sælge sig i dette eller synke ned til at blive foragtede faldne Kvinder.

I omtalte Artikel i „Politiken“ fortælles om den Maade, hvorpaa *Frelsens Hær* tager sig af de faldne Kvinder. Behjertede unge Piger gaar ned i selve Hulerne, prædiker og tilbyder de stakkels Kvinder Menighedens Redningshjem. Dette skildrer Bladet sympatetisk som et hyggeligt og propert Hjem med Badekammer, Systuer og en fornuftig Paavirkning til Arbejde og en sædelig Vandel; naturligvis paa den stærkt religiøse Maade, som *Frelsens Hær* tager sin Gudsdyrkelse paa, der dog indpoder de stakkels Kvinder Mod til at begynde et nyt Liv i Arbejde, overbeviste om, at Gud ikke vil lade dem søge forgæves, naar de selv vil arbejde. Artiklen slutter med at sige: og vi følger vor Bøn til, ikke til Forsynet, men til Menneskene: „forlad dem deres Skyld!“

At vi Kvinder, der arbejder for Kvindens Ret, ingen Skyld ser hos disse Kvinder, og altsaa heller intet har at tilgive, det forstaas let, naar man véd, hvor ofte vi har kastet Lys over Samfundsuretten overfor den fattige unge Pige; men der er sikkert mange, der endnu ser paa disse Kvinder som Forbrydere; dem vil vi bede om at gaa hen og se „Magdalene“ i Casino, se der, hvor det uskyldige unge Pige barn er udsat for fristende Tilbud, og kom saa og meld Dem ind i en af vore *Kvindeforeninger* og arbejd med os for Kvindens borgerlige Rettigheder og for — **samme Moral for Mænd som for Kvinder.**

J. M.

De kvindelige Fagforeninger i England.

Vi Danske kan lære af det engelske Folk, med hvem vi dog har meget tilfælles baade i Natur og Folkekarakter; men især burde vi Kvinder vende vore Øjne mod England, hvis vi vil lære at agitere og organisere Kvindeforeninger. At Tallene i de mange Foreninger i England er saa store, maa ikke dupere os, thi det hænger jo sammen med hele dette Kæmpefolks talrige Indbyggere; men den stærke Selvtillid, den